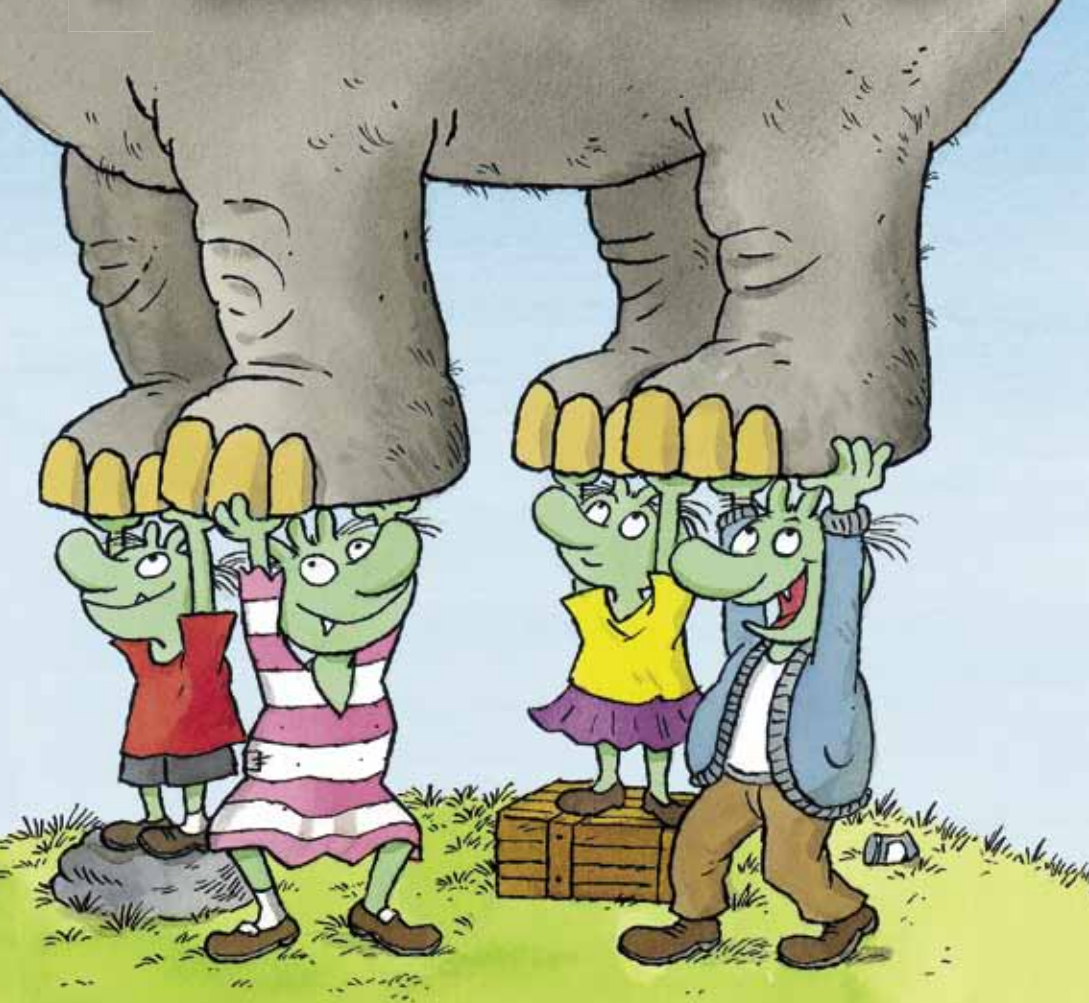

Pušíci v ZOO

Erhard Dietl

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Erhard Dietl

Pušící v ZOO

Ilustrace Erhard Dietl

TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

Přeloženo z německého originálu **Die Olchis im ZOO**

© Verlag Friedrich Oetinger GmbH, Hamburg 2001, 2010

Translation © Grada Publishing, a.s., 2013

Vydala Grada Publishing, a.s.

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

obchod@grada.cz, www.grada.cz

tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400

jako svou 5094. publikaci

Přeložila Petra Honsová

Odpovědná redaktorka Ivana Kočí

Jazyková úprava Štěpánka Poupětová

Sazba Eva Hradiláková

Počet stran 64

První vydání, Praha 2013

Vytiskla tiskárna GRASPO CZ, a.s.

ISBN 978-80-247-4560-2

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

978-80-247-8395-6 (ISBN ve formátu pdf)

978-80-247-8396-3 (ISBN ve formátu ePUB)

Erhard Dietl

Pušíci v ZOO

Grada Publishing

Pušík je když...

Když má místo uší růžky,
slyší kašlat mravence,
škytat žížaly a mušky.

Když vybouleným nosem zavětrí
a cestu k shnilým lahůdkám
si najde v povětrí.

Má-li si stříhat vlásky,
to aby sháněl pilníky...
Tvrdé je má
jak ze železa hřebíky!

Protože jsou pušící lenoši
a rádi chrní,
zavírají se jim oči
i přes den,
stejně jako v noci.

Pušímu zubu se neubrání nic.
Ten skroupe papír, sklo, plast
i plech z popelnic!

Pušíci rádi skáčou
do kaluží
a v bahýnku si zdraví tuží.

Pušíky potěší,
když najdou v odpadcích
nějakou pochoutku.
To, co je hořké a plesnivé,
mají za dobrůtku.

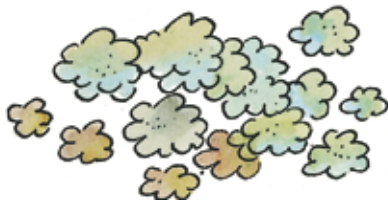
Nikdy se nemyjí,
a proto pěkně smrdí.
Mouchy je za to milují,
i když jim hrozí,
že dechem páchnoucím
je na zem skolí.

Pušíci vynikají náramnou silou.
232 metrů hodí do dálky cihlou!

Cítí se dobře
v smradlavém dýmu
a z výfukových plynů
nemají alergickou rýmu.

1 Déšť, narozeniny a dobrý nápad

„Křehoučká plechovka a hadřík smradlavý,
staříčká treпка a umělý chrup, olejík
na kolo, vajíčko zkažený, všechno, co
necháš mi, zbaštím jak sup!“ pobrukuje si
děda pušík. Dřepí před puším doupětem

na jablkově zeleném plastovém kyblíku a s chutí okusuje starou podrážku. Žvýká ji jako žvýkačku a dívá se na malé pušíky, jak z kaluže loví tmavohnědé bahýnko.

Ze skládky zavane puší vzdoušek, obloha je šedá jako beton a husté dešťové kapky bubnují na starou vanu u pušího doupěte. Puší babička se vyšourá ven a zívne si. Z pusy jí vyvane takový smrádek, že jí mrazí i tlustou vosu.

„Při slizkém bahýnku a oschlém sýru!“ zahaleká děda pušík na malé pušíky, kteří stavějí veliký hrad z bláta. Děda si odplivne kus podrážky. „Když jsem byl tak starý jako vy, hráli jsme si úplně jinak!“

„A jak?“ zeptá se pušíček a připlácne na hrad ještě trochu bahýnka.

„Před 800 lety jsem žil v Africe,“ vypráví děda pušík. „Tam jsme si hráli třeba na vzpírání slonů.“

„Copak je to slon?“ zeptá se pušíček.

„Aby vás vzal mrzutej upřoukanej čert! Vy nic nevíte! Slon je přece veliké šedé zvíře,“ řekne děda pušík. „My jsme ho chytili za nohy, a kdo ho nejvíckrát zvedl, vyhrál.“

„Tomu nevěřím,“ říká pušíček.

„Sloni neexistují, to sis zase jen vymyslel.“

„Nebo házení do klokaní kapsy v Austrálii,“

rozvášní se děda pušík, „to byla moje nejoblíbenější hra! Klokani si drželi vaky a my jsme jim do nich házeli prázdné plechovky!“

„Copak je to klokan?“ chce vědět druhý pušíček.

„Při mlaskavém ropuším pšouku! Vy snad vážně nemáte ani tušení!“ vyletí děda pušík.

„My jsme taky nikdy nebyli v Africe,“ řekne pušíček. „Vždyť jsme ještě nikdy nikam nevyrazili!“

Děda pušík chvíli přemýšlí, polkne zbytek podrážky a pak řekne: „Dávejte pozor, vy dva, mám nápad!“

„Dneska všichni poletíme do zoo!
V zoologické zahradě v Zaprášené Lhotě
vám ukážu, že mám pravdu. Tam žije
spousta zvířat. Sloni, klokani a sup ví,
co ještě!“

„To je puší nápad!“ přidá se babička
pušice. „To já půjdu s vámi! Mám totiž
dneska narozeniny! Už 4711.!“

„Už zase?“ diví se děda pušík i malí
pušící. „Copak jsi minulý týden neměla
narozeniny dvakrát?“

Na to babička jen přikývne. Prostě si narozeniny slaví, kdy se jí zachce a jak často se jí zlíbí. Ona je puší babička už hodně stará, asi 800 let, a to už je co říct.

Jak známo, pušici se dožívají vysokého věku. Dědovi pušíkovi je teď 982 roků, malým pušíkům 45 a pušímu miminku je už 12 let.

„Já narozeniny ráda slavím a s vámi se ráda bavím!“ prozpěvuje si puší babička. „Do zoo si dnes vyrazíme a se zvířátky se potěšíme!“

Vtom za rohem vyjde táta pušík. Nese si v náručí hromádku prkýnek.

„Já s vámi neletím,“ řekne. „Nemám chuť. Chci dneska postavit garáž pro našeho dráčka Ohnivouse.“ A odhodí prkna do bláta.

„Já taky ne!“ zavolá puší maminka z doupěte. „Běžte si sami. Musím se postarat o puší miminko. Omylem vypilo čistou vodu a vůbec mu není dobře.“ Řekne a lehoučce poklepe pušátku na zádíčka.

„Tak tady zůstaňte, pěkně zalezlí jako svrábci!“ řekne děda pušík.

A za pár minut už babička pušice, děda pušík a oba pušíčci šplhají na Ohnivouse. Dráček jako vždycky podřimuje za doupětem.

„Zatop nám pod soplem!“ zaburácí děda pušík.

Na to Ohnivous vypustí žlutý kouřový mrak, pak to v něm zarachotí a pušíci se vznesou nad horu odpadků směrem k Zaprášené Lhotě.

2 S opicemi je zábava – s nosorožci už míň

Pušící letí hustými a šedivými dešťovými mraky, a to je stejný pocit jako projet myčkou. Dovnitř vjedete špinaví a ven vyletíte nablýskaně čistí. Jenže pro pušíky je čistota strašná věc.

„Mně se dělá špatně!“ zakňučí babička pušice a strachy ani nedýchá. A malí pušíci povzbuzují Ohnivouse, co jim hlásky stačí.

Ohnivous ještě přidá plyn a letí tak rychle, že vítr ohýbá pušíkům růžky. Jen taktak se jim vyhne pár vlaštovek a všichni se musejí pevně držet, aby nesklouzli dolů.

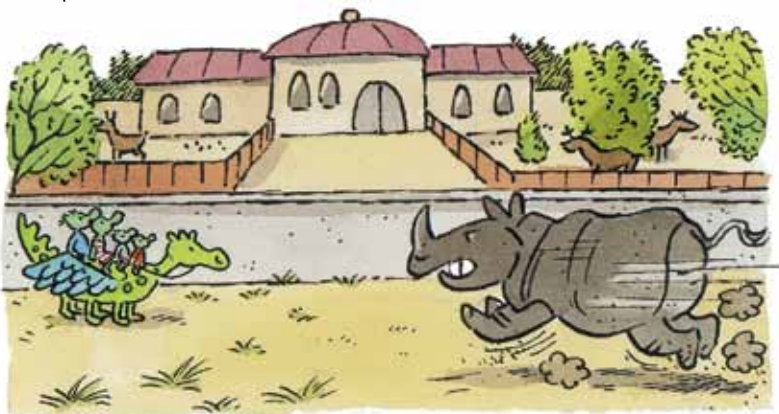

Konečně pod sebou vidí Zaprášenou Lhotu. „Ať vás vezme mrzutej upšoukanej čert! Tady už je zoologická zahrada!“ zavolá děda pušík.

Snesou se střemhlav dolů a Ohnivous přistane uprostřed zoologické zahrady.

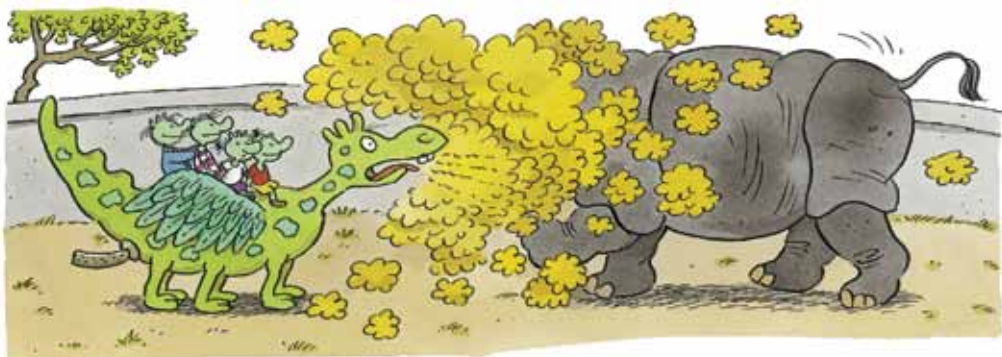
Bohužel právě v oboře, která patří Kerberovi, asijskému nosorožci pancéřovému!

+

A pancéřoví nosorožci nemají ani špetku pochopení pro rachotící puší dráčky. Rozzuřený Kerberos to okamžitě vezme na Ohnivouse útokem.

„Při svatém odpadkovém pytlíku!“ křičí vyděšení pušici a pevně se tisknou k šupinaté dračí kůži. Ohnivous stihne ještě tak vypustit žlutý mrak smradlavého kouře.

Nosorožec začne v kousavém dýmu vrávorat ze strany na stranu a dráček může zase vzlétnout.

„To bylo o fous,“ uleví si děda pušík.

„To byl slon?“ zeptá se pušíček.

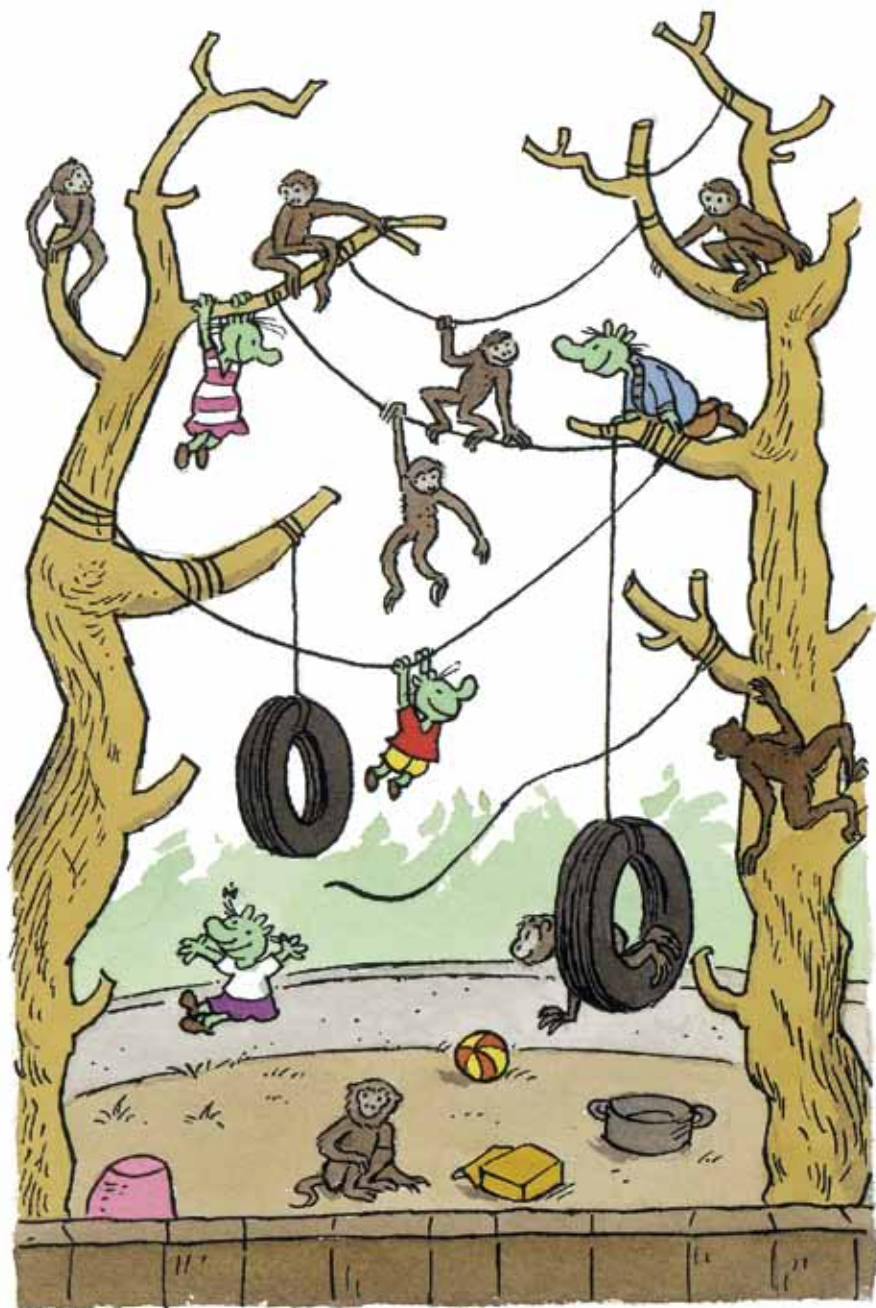
„Sloni mají choboty,“ zavrčí děda. „Při mých smrdutých ponožkách, já nevím, co to bylo!“

„V žádném případě to nebylo milé přivítání,“ hubuje puší babička. „Ten tvor neměl vůbec žádné způsoby.“

Pak dráčka zaparkují vedle pavilonu opic, hned za veřejnými záchodky. Ohnivous je z létání celý unavený a okamžitě usne.

„Podívejte se, ti jsou veselí!“ volá babička pušice a ukazuje na gibbony, kteří poskakují ve volném výběhu. Pušící přeskochí široký ochranný příkop a za nula celá nula sekundy vypukne u opic peklo.

Gibboni piští a vřískají, když s nimi malí pušící šplhají o závod. Jako Tarzani se houpají na dlouhých lanech sem a tam.

Až se pušiček pustí, chvíli plachtí vzduchem a pak narazí do plastového kýble. Gibboní máma uskočí polekaně stranou.

„Odlep se, chlupáčku, od země, a pojd', chyt' si mě! Pojd', chyt' si mě!“ volá babička pušice. Zalezla si do klece k šimpanzům, hraje si s malými opičkami na honěnou a lítá mezi nimi jako naolejovaný blesk.

Táta šimpanz kouká dost překvapeně, když mu děda pušík zpod zadku vytáhne slupku od banánu a nacpe si ji do pusy.

Teď taky přišlo pár návštěvníků.

„Podívej! To jsou pušící!“ volá překvapeně malý kluk. „Tati, jen se koukni, to jsou opravdoví pušící!“

„To je nesmysl!“ říká tatínek. „To je jistě nějaký vzácný druh zelených opic, šimpanzí zelenáči nebo něco takového.“

Vtom děda pušík objeví černou gorilu, která si klidně sedí naproti v kleci.

„Při slizkém hadříku! Copak je to za siláka!“ zavolá děda pušík. „Tak to je skutečně jako v Africe!“ Přeskočí příkop zase zpátky a mezi mřížemi se vmáčkne ke gorile do klece.

„Pojď, siláku, dáme si páku! Uvidíme, jakou máš v těle kuráž!“ vypálí děda pušík.

Gorila na něj čumí a nevěří svým očím. To už ji děda pušík popadne za tlapu a pokouší se ji přetlačit. Gorila vypadá jako veliká svalnatá hora. A teď se proti dědovi pevně zapřela.

„Aby tě vza-a-a-l mrzutej upšoukanej čert!“ zasténá děda pušík. Tiskne ji vší puší silou, potí se a zatíná zuby.

Vtom přiběhnou ostatní pušíci. Postaví se před klecí a povzbuzují dědu.

S otevřenou pusou tu stojí i pár návštěvníků. Něco takového ještě nikdy neviděli. Jedna starší dáma, co stojí přímo vedle pušíků, najednou zbledne a musí si